

Arrest

nr. 70 332 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten, tot de Fanti tribe te behoren en christen te zijn. U bent geboren in Elmina op 2 april 1985.

In 2005 leerde u na een match voetbal (P.A.) kennen en wat later dat jaar begonnen jullie een relatie. Vanaf 2008 kwamen de broers van (P.A.) langs bij u om te vragen of (P.A.) bij u was, daar ze wilden zien of jullie een homoseksuele relatie hadden. Op 1 mei 2009 vielen de broers van (P.A.) bij u binnen en ze zagen dat u met (P.A.) in één bed lag. De dag nadien werd u opnieuw aangevallen thuis en dit door de twee broers van (P.A.) en hun vrienden. U vluchtte weg naar de politie. Daar sloot de politie u

op gedurende twee dagen. Hierna verhuisde u naar een hut in Agyadua, op vijf kilometer van uw vorige woonplaats. Op 7 augustus 2009 werd uw hut in brand gestoken door de broers van (P.A.) en hun vrienden. U was niet thuis, maar uw vriend (P.A.) wel. Hij kon ontkomen en meldde deze zaak bij de politie. Er kwam een rechtszaak van en de daders werden veroordeeld. Op 8 augustus 2009 verliet u Ghana en u ging naar Ivoorkust. Daar bleef u tot u op 16 september 2010 per schip verder reisde naar België. Op 4 oktober 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u verder vervolging vreest door de familieleden van uw partner (P.A.), maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Uit uw verklaringen blijkt dat u – overigens correct – besepte dat de Ghanese maatschappij tegen homoseksualiteit is en men een homo kan vervolgen volgens de Ghanese wet (gehoor CGVS, p.5-6 en p.14-15). Toen u gevraagd werd welk gevoel u had toen u besepte dat u homoseksueel bent, gaf u vaag aan dat u een gevoel had dat u nooit eerder had (gehoor CGVS, p.15). Toen u daarop meer specifiek gevraagd werd of u zich blij, dan wel ongelukkig of verward voelde toen u voor het eerst besepte dat u homoseksueel bent, gaf u opnieuw vaag aan dat u een sterk gevoel had dat u niet had wanneer u met vrouwen sprak (gehoor CGVS, p.15). Toen u de vraag daarop nogmaals herhaald werd, verklaarde u eerst dat u blij was, omdat u homo wilde worden. Nadien gaf u zelfs aan dat u zéér blij was toen u het besepte (gehoor CGVS, p.16). Uit bovenstaande verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt én uw verklaringen, blijkt dat de Ghanese maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt **weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig** over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u zich hier – integendeel – zéér blij bij voelde en zelfs homo wilde worden.

Voorts kunnen bedenkingen gemaakt worden bij uw beweerde homoseksuele relatie met (P.A.).

U gaf aan dat u in Ghana een relatie had. Toen u gevraagd werd met wie u een relatie had, gaf u – na lang nadenken – vaag aan dat u een relatie met een vriend had. Toen u naar de volledige naam van uw vriend gevraagd werd, gaf u aan dat u hem (P.A.) noemde. Later gaf u aan dat dit zijn officiële naam is (gehoor CGVS, p.3). U gaf aan dat u (P.A.) sinds 2005 kent, dat u later dat jaar een relatie met hem aanging en dat jullie vanaf 2006 vaak samen uitgingen en dat hij vaak bij u bleef slapen (gehoor CGVS, p.3-4). U weet echter niet wanneer uw partner geboren werd en toen de dossierbehandelaar u vroeg hoe oud (P.A.) is, gaf u – na lang nadenken – aan dat u uw leeftijd zei en dat hij steeds zei dat hij één jaar ouder was (gehoor CGVS, p.5). Verder gaf u aan dat (P.A.) reeds eerder een relatie met een jongen had, maar toen u gevraagd werd om de naam van zijn vorige partner te geven, gaf u aan dat u het niet weet. Later gaf u aan dat u jaloers geweest zou zijn indien hij u dit vertelde (gehoor CGVS, p.15). Toen de dossierbehandelaar u vroeg hoeveel broers en zussen (P.A.) heeft, gaf u – na opnieuw lang nadenken – aan dat u wist dat hij twee broers heeft. U kende de leeftijden van de broers niet en wist evenmin of (P.A.) zussen had (gehoor CGVS, p.6).

Gelet op bovenstaande onwetendheden betreffende uw partner – met wie u volgens uw verklaringen gedurende vier jaren een relatie had – en zijn nabije familie, slaagde u er niet in te overtuigen dat u daadwerkelijke een relatie had met (P.A.) en dus evenmin dat u problemen kende omwille van deze relatie en uw geaardheid.

Vervolgens blijkt ook uw kennis van de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst beperkt te zijn.

U gaf – overigens correct – aan dat er een Ghanese wet zich uitspreekt over homoseksualiteit (gehoor CGVS, p.14-15). Toen u gevraagd werd welk wetsartikel van de Ghanese wet zich over homoseksualiteit uitspreekt, gaf u aan dat de politie zei dat het volgens de wet verboden was, maar dat u niet weet volgens welke wet dit is (gehoor CGVS, p.14). Toen u nogmaals gevraagd werd welk wetsartikel van de Ghanese wet zich over homoseksualiteit uitspreekt, gaf u aan dat u het niet weet (gehoor CGVS, p.15). Toen u gevraagd werd wat juist strafbaar is volgens de wet, gaf u vaag aan dat twee mannen die samen zijn, strafbaar is (gehoor CGVS, p.15), terwijl er volgens wetsartikel 104 duidelijk ook 'seksuele gemeenschap' vereist is (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd

welke straffen voorzien zijn volgens de wet, ontweek u de vraag door te stellen dat er niet echt een wet is, maar dat je bij arrestatie gedood zal worden en dat men dan zal zeggen dat je een dief was (gehoor CGVS, p.15). Er dient vastgesteld te worden dat u de Ghanese wetgeving betreffende homoseksualiteit niet of nauwelijks kent. Van iemand die een homoseksuele geaardheid heeft en omwille daarvan vervolging vreest, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiervan op de hoogte is of op korte termijn – via zijn advocaat, een organisatie voor homoseksuelen of gewoon via het internet – op zoek gaat welke straf hij riskeert. Toen u verder gevraagd werd of er in Ghana organisaties bestaan die opkomen voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat zulke organisaties bestaan. Toen u daarop gevraagd werd om namen van organisaties die opkomen voor de rechten van homoseksuelen te Ghana te geven, gaf u aan dat ze niet groot genoeg waren om er namen aan te geven, want dat dan acties ondernomen zouden worden tegen deze organisaties (gehoor CGVS, p.16-17). Nochtans blijkt dat er minstens twee organisaties bestaan in Ghana die opkomen voor de rechten van homoseksuelen in Ghana (zie administratief dossier). Toen u later de namen van beide organisaties gegevens werden, gaf u aan dat u er reeds van hoorde. Toen u gevraagd werd wat het juist is, ontweek u de vraag door te stellen dat u er niet op lette, maar dat u reeds van GALAG hoorde via een Belgische vriend. Toen u daarop gevraagd werd of het een club of een organisatie is en u gevraagd werd waar het te vinden is, gaf u aan dat het een organisatie is en dat uw Belgische vriend u erheen zou brengen (gehoor CGVS, p.18). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat GALAG een Ghanese organisatie is die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Ghana, reageerde u niet (gehoor CGVS, p.18). Er dient te worden opgemerkt dat uw kennis betreffende de leefwereld van homoseksuelen in uw land van herkomst beperkt is.

Bovendien blijkt ook uw kennis van de situatie en/of rechten van homoseksuelen in België onbestaande te zijn.

Toen u gevraagd werd of u sinds uw aankomst in België acht maanden geleden reeds naar plaatsen ging waar homoseksuelen gemakkelijker met elkaar in contact komen, gaf u aan dat u – toen u op hotel woonde in Brussel – naar zulke plaatsen zocht en u hier een vriend leerde kennen. Toen u verder gevraagd werd of u gay clubs kende in België en of u namen kon geven van zulke clubs, gaf u aan dat u naar enkele clubs ging, maar dat u niet op de namen lette. Toen u gevraagd werd hoe je clubs of cafés voor homoseksuelen kan herkennen in België, gaf u ontwijkend aan dat uw vriend zulke zaken aanleerde, maar dat jullie nog niet in detail traden (gehoor CGVS, p.18). Van iemand die beweert homoseksueel te zijn mag men verwachten dat hij na een verblijf van acht maanden in België enige club of café voor homoseksuelen bij naam kent of weet hoe ze te herkennen, temeer daar u aangaf dat u reeds enkele zulke clubs bezocht.

Bovenstaande vage verklaringen en frappante onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid volledig en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u aangaf dat de broers van (P.A.) reeds vanaf 2008 langskwamen bij u om te vragen of (P.A.) bij u was, daar ze wilden zien of jullie een homoseksuele relatie hadden (gehoor CGVS, p.4). Verder gaf u ook aan dat reeds vóór de aanval dd. 1 mei 2009 er 'geruchten' waren over jullie geaardheid (gehoor CGVS, p.12). Van iemand die werkelijk homoseksueel is, kan men verwachten dat hij er alles aan doet om aan deze geruchten of controles die specifiek op zijn homoseksuele relatie gericht zijn te ontkomen. Dit door bijvoorbeeld minder risicovol gedrag (zoals samen slapen) te stellen of door naar een andere regio in Ghana te verhuizen.

Verder is ook uw kennis betreffende de door u beweerde brandstichting in uw hut op 7 augustus 2009 – de reden waarom u uiteindelijk Ghana verliet – beperkt. U gaf aan dat uw hut in brand gestoken werd door de broers van (P.A.) en hun vrienden. U was niet thuis, maar uw vriend (P.A.) wel. Hij kon ontkomen en meldde deze zaak bij de politie. De broers van (P.A.) en hun vrienden werden gearresteerd en ze werden veroordeeld door de rechtbank (gehoor CGVS, p.8). U wist echter niet wie de vrienden van de broers waren die gearresteerd werden en u vroeg dit ook nooit aan uw zus of uw partner (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat de twee broers reeds vrijkwamen, maar u wist niet wanneer (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd of u documenten betreffende deze rechtszaak had, gaf u aan van niet. Toen u erop gewezen werd dat u nochtans recent contact had met (P.A.) – uw partner en de man die de zaak aanhangig maakte bij de politie – gaf u aan dat u hem zou trachten te contacteren om bewijs te krijgen (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd of u geld kreeg voor het verlies van uw huis, gaf u aan van niet en u vulde aan dat u niet weet wat gebeurde sinds uw vertrek (gehoor CGVS, p.10). U wist verder niet wie de rechter was bij de rechtszaak, wanneer de zaak voor de rechtbank verscheen, noch wanneer het vonnis uitgesproken werd (gehoor CGVS, p.10). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat uw kennis betreffende de rechtszaak – die nochtans over een brandstichting in uw huis en een aanslag op uw leven ging – erg summier is, reageerde u door te stellen dat het geen huis was, maar een hut (gehoor CGVS, p.10). Van iemand die werkelijk de door u beschreven feiten onderging, kan verwacht worden dat hij – wanneer hij zoals u recent contact had met zijn zus (die op de hoogte was van de zaak) en zijn partner (die de zaak aanhangig maakte) – zich

informeert over de nasleep van zijn problemen. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U gaf aan dat uw geboorteakte thuis in Ghana is en dat u vroeg om ze op te zenden, maar u deed dit pas toen u reeds acht maanden in België was (gehoor CGVS, p.10). Bovendien ontving het CGVS anderhalve maand na het gehoor (dd. 16 juni 2011) nog geen documenten van u. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 evenals de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Inzake de vraag welk gevoel hij had toen hij besepte dat hij homoseksueel was, betoogt verzoeker dat hij de vraag begrepen heeft als zijn gevoel op het ogenblik dat hij besepte waarom hij anders was dan zijn vrienden. Hij merkt op dat zijn antwoord in de juiste context moet geplaatst worden en stelt dat hij is opgegroeid in een voornamelijk homofobe maatschappij en dat hij jaren heeft geworsteld met het feit dat hij anders was zonder te weten waarom. Verzoeker benadrukt dat hij zich niet aangetrokken voelde tot vrouwen. Hij voert aan dat het begrijpelijk is dat hij zich verward voelde en derhalve opgelucht was toen hij besepte dat hij homoseksueel was.

Verzoeker benadrukt dat uit zijn verklaringen blijkt dat (P.A.) niet precies weet wanneer hij geboren is. (P.A.) heeft hem wel gezegd dat hij één jaar ouder was. Hij stelt dat het niet ongewoon is dat hij de naam niet heeft kunnen geven van de jongen met wie (P.A.) een relatie heeft gehad. In de context van een homofobe omgeving is het volgens verzoeker begrijpelijk dat (P.A.) weinig details over zijn vorige partner heeft willen laten weten. Hij wijst op het feit dat niet mag vergeten worden dat hij in een land woonde waar homoseksualiteit strafbaar is. Verzoeker stelt dat het eveneens begrijpelijk is dat zelfs (P.A.) niet met zekerheid kan zeggen of hij al dan niet een zus heeft vermits in een gebied waar polygamie wijdverspreid is, mannen veel kinderen hebben met verschillende vrouwen.

Verzoeker merkt op dat de Ghanese wet niet duidelijk is inzake homoseksualiteit en dat zelfs veel juristen in Ghana niet kunnen zeggen welk wetsartikel zich over homoseksualiteit uitspreekt. Hij verwijst naar het in het administratief dossier opgenomen artikel "*Homosexuality and the law in Ghana*" en stelt dat de 'director of public prosecutions' hierin zegt dat homoseksualiteit strafbaar is terwijl veel juristen deze stelling tegenspreken. Verzoeker wijst op het feit dat de minister van justitie van Ghana onlangs heeft verklaard dat homoseksualiteit niet strafbaar is.

Verwijzende naar het feit dat hij bij aankomst in België geen woonst had en buiten moest slapen, later in een door Fedasil betaald hotel in Brussel heeft verbleven en nadien is moeten verhuizen naar een opvangcentrum in Tielt, stelt verzoeker dat het onder deze omstandigheden begrijpelijk is dat hij geen club of café voor homoseksuelen bij naam kent of weet hoe ze te herkennen.

Betreffende de geruchten over zijn geaardheid stelt verzoeker dat het moeilijk te begrijpen is wat de commissaris-generaal bedoelt met 'risicovol gedrag'. Hij merkt op dat hij verklaard heeft dat hij altijd heel voorzichtig is geweest. Verzoeker stelt dat men niet kan verwachten dat hij de naam van de rechter of de datum van het vonnis zou kennen. Hij merkt op dat hij niet politiek actief is geweest in Ghana.

Verzoeker stelt dat er geen sprake kan zijn van inconsistenties of tegenstrijdigheden. Hij betoogt dat, gelet op het feit dat hij gebruik heeft gemaakt van een tolk, zowel op het Commissariaat-generaal als bij

de Dienst Vreemdelingenzaken, men niet meer kan spreken van vage verklaringen. Dergelijke vergissingen zullen volgens verzoeker altijd aanwezig zijn in opeenvolgende verklaringen.

Verzoeker benadrukt dat het overduidelijk is dat hij – zowel in het verleden als op heden – in de onmogelijkheid verkeert om de bescherming in te roepen van zijn land van herkomst. Hij heeft dit meermaals geprobeerd doch zonder succes. Verzoeker merkt op dat hij ook geprobeerd heeft om de problemen te vermijden door zich te vestigen in Ivoorkust. Hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn sociale context in Ghana.

2.2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit, reisweg en asielrelaas, hetgeen een negatieve aanwijzing is voor zijn geloofwaardigheid.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Verzoeker vermeldde bij het invullen van de vragenlijst (administratief dossier, stuk 10) niet dat zijn huis/hut in brand werd gestoken op 7 augustus 2009 en dat de daders hiervoor werden veroordeeld. Hoewel de vragenlijst niet tot doel heeft gedetailleerde verklaringen op te nemen, dient te worden aangenomen dat een essentieel feit als het verlies van een woning ingevolge een brand, daags voor de beweerde vlucht uit het land van herkomst, niet onvermeld kan worden gelaten. Deze omissie ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoekers verklaringen, zoals deze blijken uit het administratief dossier (gehoor p.15-16), omtrent de ontdekking van zijn geaardheid zijn niet te verzoenen met een homofobe leefomgeving. Het is niet plausibel dat verzoeker in een dergelijke context verklaringen aflegt als *“ik was gelukkig want ik zag dat ik een homo wilde worden. Ik was zeer gelukkig toen ik het besepte”*. Verzoekers verklaringen inzake de ontdekking en beleving van zijn aangevoerde seksuele geaardheid ondermijnen zijn geloofwaardigheid.

Inzake de relatie met (P.A.) is verzoekers verweer “*dat [het] in [de] context van een homofobe omgeving is het te begrijpen dat (P.A.) weinig details over zijn vorige partner wil laten weten*” niet dienstig gelet op het feit dat de vermeende relatie startte in 2005 (gehoor, p.4) en duurde tot 2009, zodat er een langdurige vertrouwensband was. Verzoekers geloofwaardigheid komt verder op de helling te staan.

Verzoeker toont niet aan waarom hij, die reeds geruime tijd op Belgische bodem verblijft, niet op de hoogte is van de homoseksuele gemeenschap in België. Het feit dat hij in een hotel te logeren gelegd werd door Fedasil kan te dezen niet als verschoningsgrond aanvaard worden. Verzoekers antwoord op de vraag hoe homoclubs in België kunnen worden herkend, namelijk dat een homoseksuele man hem dit nu leert “*maar we gingen nog niet op de details in*” (gehoor, p.18), kan niet worden aanvaard.

Voormelde motieven volstaan binnen de devolutieve kracht van het beroep om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers aangevoerde seksuele geaardheid en de gevolgen die hij hieromtrent zou hebben ondergaan.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS